

[Kim Behnke]

der kommer hertil, ja, så er spørgsmålet, hvor mange reelle job der egentlig kommer ud af det ude i det private erhvervsliv.

Så fortalte finansministeren nok en gang om, at betalingsbalancen jo tillader, at regeringen kan føre en ekspansiv politik. Finansministeren glemmer behændigt at fortælle, at grunden til, at det går så godt for vores betalingsbalance, er et overskud på handelsbalancen, et overskud, som de folk, der beskæftiger sig med det, i øjeblikket er dybt, dybt bekymret over, fordi overskuddet ikke er opstået, fordi vi eksporterer specielt meget mere til udlandet, men fordi vi importerer meget mindre. Og det, vi importerer mindre af, er råvarer, som vores produktionserhverv skal bruge. Så hvis der kommer vækst i den producerende del af erhvervslivet, betyder det altså også, at handelsbalancen bliver belastet af import af nye råvarer. Derfor er det farligt, når betalingsbalanceoverskuddet ikke er begrundet i en sund økonomisk udvikling, men mere i, at erhvervslivet ikke importerer så mange råvarer.

Finansministeren fortalte, at alle vil få fordel af skattereformen, og alt andet er falsk tale og et forsøg på at manipulere med vælgerne. I det sammendrag af regeringens egen publikation »Ny kurs mod bedre tider«, der kom i maj måned, står der allerede på side 2 følgende at læse:

»Der bliver klart lavere trækprocenter for alle, så personskatten falder betydeligt. Det finansieres af øremærkede arbejdsmarkedsbidrag, fradragssanering og grønne skatter.«

Derefter er der en pædagogisk opstilling, der viser, at vi starter med nogle grønne afgifter i 1994 på 2,6 mia. kr., og de skal så stige op til 12,2 mia. kr. i 1998. Det viser, at det kun er i starten, der er denne underfinansiering, nemlig i 1994. Derefter aftager underfinansieringen, og det er så meningen, at særligt de grønne afgifter i 1998 skal finansiere skattelettelsen. Problemet er jo, at det godt kan være, at skatte trykket er lavere i Danmark, men skatteniveauet er jo unægtelig det samme eller måske endda endnu større. Som finansministeren også behændigt sagde et par gange: Arbejdsmarkedsbidraget er det jo kun arbejdstagerne der skal betale i første omgang. Finansministeren er jo ked af at skulle fortælle, at fra 1997-1998 går en ny skatteskrue i gang, som har et endog særdeles groft gevind, så der rigtig kan blive

taget fat i erhvervsleddene, når de skal til at betale til arbejdsmarkedsfondene.

Nej, det, vi fik ud af det, da vi forhandlede skattereformen i foråret og hen over forsommeren, var jo den konklusion, som finansministeren også kom med i dag, at den eneste grund til, at folk kan få nogenlunde økonomi i det, er, at de skal ud og omlægge deres lån; ellers kan folk meget vel gå hen og få tab.

Så tillod finansministeren sig – og det skal jo i en politisk diskussion absolut være tilladt – at udnævne min beskrivelse af tingenes tilstand til at være et vrangbillede. Jeg skal i den forbindelse henlede finansministerens opmærksomhed på, at jeg gjorde meget ud af at fortælle, at det er alt fra Socialkommissionen til økonomer som Nils Groes, folk fra Teknologisk Institut og alle mulige andre gode folk rundt omkring i dette land, der skriver rapporter, publikationer osv., der giver et endog meget dystert billede af fremtiden. En tidligere direktør i Finansministeriet, nemlig Jørgen Rosted, citerede jeg for de interessante interviews, han har givet, hvor han meget grundigt argumenterede for, hvorfor det er ved at gå galt, og jeg skal citere fra et af de interviews, nemlig det, der er blevet bragt i tidsskriftet Den grimme Ælling, nr. 3, fra september d.å.:

»Det er inden for området med service- og velfærdsydelser potentialet for de mange nye job ligger. Problemet er, at man ikke kan udvide produktionen på disse områder, fordi vi har indrettet samfundet sådan, at den kun kan ske i den offentlige sektor. Den offentlige sektor laver jo alt det her gratis, og derfor kan private ikke konkurrere. Og vi kan ikke udvide den offentlige sektor, for vi kan ikke finansiere det. Derfor er vi fanget i en klemme. Hvis vi skal have høj beskæftigelse, så er det på serviceområdet, vi skal udvide, men den offentlige sektor forvrider så meget, at de private virksomheder slet ikke kan tage konkurrencen op. Derfor bør vi gøre noget ved det.«

Det er et af de citater, der har dannet grundlag for min tale, og som finansministeren nu udnævner til at være et vrangbillede. Ikke desto mindre har man i den erhvervspolitiske redegørelse jo også påpeget, at for 25 år siden skulle man arbejde i 1,3 time for at finansiere købet af 1 håndværkertime, men i dag er vi oppe på, at man skal arbejde i 3 timer for at finansiere købet af 1 håndværkertime.